

ОЗНАКИ НОВОЇ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ: ІННОВАЦІЙНА ТЕХНОЛОГІЧНА РЕСТРУКТУРИЗАЦІЯ, ІНТЕНСИФІКАЦІЯ ТА ПРОРИВИ

Олександр Бутнік-Сіверський,
*головний науковий співробітник економіко-правового відділу
НДІ інтелектуальної власності НАПрН України, доктор
економічних наук, професор, академік АТН України*

У статті досліджується питання перегляду усталених теоретичних понять класичної економіки, що під впливом трансформаційних процесів не можуть характеризувати наявні зміни за старим змістом і трактуванням в умовах послідовного просування до нової інтелектуальної економіки. Зазначено, що вдосконалення технологічної структури економіки можливе лише за умови інтенсивного впровадження інновацій, обсягів інвестицій і вкладень капіталу на технічне переозброєння та модернізацію за інноваційно-інтелектуальним напрямом розвитку, що є ознакою інноваційної технологічної реструктуризації. Ця конструкція доповнюється поняттям технологічності як відтворення методичного підходу входження до нової інтелектуальної економіки. Використання терміна «інноваційна інтенсифікація економічного розвитку», в конструкцію якого додано інноваційність, дозволило розглянути інтенсифікацію як якісну ознаку економічного розвитку в умовах трансформаційних процесів в інтелектуальній економіці. Використання на шляху до нової інтелектуальної економіки ознаки «інноваційний інтелектуальний прорив», що передбачає інтелектуальність, посилює результативну участь людського капіталу в проривному оновленні техніко-технологічного середовища.

Ключові слова: неоекономіка, інноваційність, технологічність, реструктуризація, інтелектуальний прорив, нова інтелектуальна економіка

Актуальність проблеми дослідження. Ринкова економіка постійно перебуває під впливом змін, пов'язаних з поглибленням інноваційних процесів, які все більше відтворюють особливості, так званої, нової економіки. Однією з таких особливостей є розвиток інтелектуального капіталу та його приднання до решти трьох основних факторів виробництва (робочої сили, землі та капіталу), це суттєво відрізняє неоекономіку від попередніх економік, які не були пов'язані з інноваційними зрушеннями.

А. Григорян визначає нову економіку як перший етап, який почався з ново-

го, постіндустріального ладу, а точніше як довгостроковий (за Н. Кондратьєвим — півстолітній, хоча з тенденцією до поступового скорочення) економічний цикл, який відкриває наддовгостроковий (століття) цикл постіндустріалізму. Своєю чергою, нова економіка, що становить ланку в ланцюзі «інновації → високі технології → нова економіка» (в абстракті — «створення → впровадження → результат»), стала безпосереднім результатом радикальних змін в інноваційній (з 1950–60-х рр.) та технологічній (з 1970–80-х рр.) сферах. Нова економіка є прямим наслідком п'ятого технологічного укладу в економіці, основи

якого — електроніка, комп'ютерні, космічні та біотехнології, нові джерела енергії, телекомунікації тощо [1].

Як бачимо, це послідовний процес переходу до нової економіки, котрий зумовлює трансформаційні зміни, що впливають на циклічний розвиток економіки країни та суспільства за різними напрямками.

Та виникають проблеми щодо перегляду та зміни усталених теоретичних понять класичної економіки, які вже не можуть характеризувати наявні процеси за старим змістом і трактуванням при послідовному просуванні до нової економіки. Також змінюється оцінка показників, якими визначаються ознаки нової економіки, а в нашому дослідженні ознаки її складової — нової інтелектуальної економіки. При цьому проблема актуалізується, позаяк вона є дискусійною через різні погляди науковців-теоретиків і спеціалістів-експертів.

Теоретично обґрунтувати трактування нових термінів та їхній зміст, в конструкцію яких додано «технологічність» та «інноваційність», а також їх оцінка, дозволить сформулювати ознаки нової інтелектуальної економіки, що і стало **метою цього дослідження**.

Дослідження та публікації, що є підґрунтям проблеми. Вагомий внесок у розробку теоретичних і прикладних проблем за інноваційно-інтелектуальними напрямом розвитку країн і механізмів удосконалення інноваційної політики та сфери інтелектуальної власності зробили такі відомі іноземні вчені як П. Друкер, Р. Купер, Р. Нельсон, Дж. Ніббе, Й. Шумпетер, Ф. Хайек, Т. Ярус і вітчизняні науковці Л. Антонюк, А. Гальчинський, Л. Ганущак-Єфіменко, В. Геєць, М. Єрмошенко, В. Кужель, М. Кондратьєв, Т. Куценко, В. Семиноженко, А. Сухоруков, Л. Федулова, А. Чухно, Ю. Яковець та ін.

Науковці у своїх дослідженнях теоретично визначили рушійну силу нових ідей, інновацій та інноваційної

діяльності в сучасній динамічній економіці завдяки впровадженню об'єктів права інтелектуальної власності, що сприяло безперервному оновленню технічної та технологічної бази матеріального виробництва, освоєнню і випуску нової інноваційної конкурентоздатної продукції, ефективному проникненню на світові ринки інноваційних товарів і послуг. При цьому особлива роль відводилася науковим і технологічним знанням у сфері матеріального виробництва та трансформаційним процесам у реальній економіці, що стає сьогодні підґрунтям подальшого розвитку інноваційної економіки.

Проблеми економічного зростання національної економіки щодо інноваційного вибору України пов'язані, зокрема, з інерційністю розвитку економіки інтелектуальної власності, що в подальшому стримує участь нашої держави в євроінтеграційних процесах. Принципово важливою закономірністю при розробці стратегії економічного розвитку держави є нерівномірність економічного зростання, кризові явища, нехтування рушійною силою знань, інтеграційними процесами та інтелектуалізацією основних факторів виробництва.

Так, у своїй статті «Чому знову настав час починати спочатку?» академік НАН України В. Геєць, досліджуючи зміни, що відбуваються в економічній політиці, зауважив: «На зламі тисячоліть лауреат Нобелівської премії з економіки Дж. Стігліц у монографії «Глобалізація: тривожні тенденції» дав оцінку підсумкам переходу від комунізму до ринкової економіки і наголосив на тому, що цей перехід є чимось більшим, ніж просто економічний експеримент, оскільки це є *трансформація суспільного життя в усіх його соціально-політичних структурах*. При цьому він був переконаний, що радикали вірили в ринкову революцію, яка мала б відбутись, а знання, які, відносяться до інших дисциплін, вважали зовсім *непотрібними*. Це означало, на нашу

думку, вторинність при їх урахуванні в політиці реформ, запропонованих для формування ринкових відносин і економіки в цілому в країнах так званої планової економіки. У підсумку наслідки, які відомо, виявилися катастрофічними. Багато в чому це стосується і України, економіка якої за четверть століття так і не змогла відновитися до рівня 1990 р.» [2, 31]. Тут академік В. Геєць, розглядаючи погляди Дж. Стігліця, акцентує увагу на **значенні знань** для формування ринкових відносин і економіки загалом, що важливо в умовах тривалої інерційності на інноваційно-інтелектуальному напрямі розвитку інтелектуальної економіки України, яке обезкровлена замалими фінансовими ресурсами під впливом кризових тенденцій в національній економіці. Зміни, що їх сьогодні впроваджує уряд через комплекс структурних інституційних реформ, можуть сприяти інноваційному розвитку та стимулюванню до активного пошуку нових наукових і техніко-технологічних інноваційних рішень.

Проте, хотілося б акцентувати увагу на тому, що явища, які відбуваються в сучасному світі, зазначають В. Баскаков та С. Федосеев, змушують розширити новітніми, сучасними концепціями позиції класичної економіки. Як приклад можна привести зразки зовсім недавньої появи економічних термінів, які стосуються неоекономіки. Це «інтернет-економіка», «фінансоміка», «інноваційна економіка», «глобальна економіка», «економіка знань», «рейтингоміка», «біо- й нанотехнології», методи генної інженерії, мембранні та квантові технології, наноелектроніка, нанофотоніка, молекулярна фотоніка та ін. [3].

Погоджуючись з поглядами зазначених фахівців, зазначимо, процеси, що відбуваються в сучасному світі, впливають і на зміни у сфері інтелектуальної економіки, яка відтворює інноваційно-інтелектуальний напрям розвитку, ознаки прояву якого можна простежити сьогодні за такими ознака-

ми, які нами прийнято в цій статті для наукового осмислення: «інноваційна технологічна реструктуризація», «інноваційна інтенсифікація» та «інноваційний інтелектуальний прорив». Вони дещо пов'язані між собою та характеризують складні трансформаційні процеси з позиції класичної економіки, які проявляються при формуванні якісних ознак нової інтелектуальної економіки.

Так, В. Баскаков та С. Федосеев під неоекономікою розуміють ті економічні процеси, котрі відбуваються «тут і зараз». Фактично неоекономіка, вважають вони, є модифікована форма традиційної (ринкової) економіки, що має дещо інші базові параметри. І далі вони справедливо зазначають: відомо, що обсяг інформації, доступної сучасній людині, подвоюється кожні 5 років. І цей процес триває постійно, щохвилини та щомиті, ніби якась інформаційна хвиля. Образно кажучи, неоекономіка — це аналіз і вивчення процесів, які відбуваються «на гребені» хвилі, що постійно рухається. Отже, нова наука, в нашому випадку — **неоекономіка**, має вивчати те, що відбувається саме зараз. Саме тому економіка «нова». І якщо сьогодні ми розуміємо під нею інтернет-економіку, фінансоміку, рейтингоміку та ін., то через деякий час ці терміни, можливо, стануть класичними, а їм на зміну придуть інші поняття [3]. Тож під неоекономікою, підсумовують ці фахівці, необхідно розуміти вивчення сучасних процесів, явищ, тенденцій, що відбуваються «в сьогоденні», за мірками звичайного людського сприйняття, часу. Таке трактування неоекономіки, вважають ці фахівці, має кілька важливих наслідків:

По-перше, в неоекономіці повинна бути відповідна методологія, придатна для швидкого пошуку, опису й аналізу явищ. Своєрідні методи експрес-аналізу економіки.

По-друге, вчені та дослідники, що зіштовхуються чи застосовують результати неоекономічних досліджень, спочатку мають брати до уваги їх на певну

ЕКОНОМІКА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

поверховість, можливо, несистематичність і навіть суперечливість, пов'язану саме з методологічними особливостями неоекономіки. Навпаки, зайва систематичність і «глибинність» свідчила б про надуманість отриманих результатів [3].

У цей час, справедливо зазначають далі ці ж фахівці, серед учених немає єдності в тлумаченні терміна «неоекономіка». Одні дослідники розуміють під нею ту частину економіки, котра базується на інноваційноактивних галузях. Інші під неоекономікою розуміють частину економіки, орієнтованої більшою мірою на сферу послуг, аніж на сферу виробництва.

Вони далі визначають неоекономіку як динамічну світову систему економічних відносин, засновану на інноваційно-комунікаційних технологіях і мережевих моделях управління, що протікають у середині процесів. Таке визначення дозволяє окреслити контури нової економіки [3]:

- глобалізація ринків, перетікання інформації та капіталів;
- системне, стратегічне поєднання в товарах і моделях розвитку передових технологій;
- перетворення традиційних організацій соціально-економічної системи на мережеві структури на основі інтенсивного розвитку інформаційно-комунікаційного середовища;
- поява нових стандартів організації виробництва й випуску товарів;
- зміна ролі дистрибуції та концентрація логістичних каналів;
- вирівнювання інформаційних можливостей усіх учасників бізнес-процесів;
- чутливість виробництва до екології, етики та стану людей.

Яскравим показником неоекономіки (суперіндустріальної, постматеріальної, інформаційної економіки) є насамперед поява інтелектуального капіталу (знань, наявності нової перспективної інформації) як інноваційно-творчого (креативного) джерела багатства.

Укомплектована висококваліфікованими, добре поінформованими працівниками, оснащена сучасною інформаційною технікою «інтелектуальна компанія» є якісно новою організацією, основні фонди якої мають не безпосередньо матеріальний, а інформаційний характер. Накопичена та відповідно оброблена інформація замінює колишні товарні запаси. Інтелектуальний капітал сприяє становленню інтелектуальної економіки, головними чинниками якої є працівники розумової праці, для яких інформація та знання є водночас вихідним матеріалом і продуктом діяльності. У США, наприклад, 43 % новоутворених робочих місць належить саме їм. Інформація та знання істотно відрізняються від грошових, природних, трудових і технічних ресурсів [4].

Саме такий погляд фахівців свідчить про системність підходу. Та при цьому, на наш погляд, неоекономіка, зокрема нова інтелектуальна економіка, не обмежується лише «модифікуванням форми традиційної (ринкової) економіки», «системою економічних відносин, заснованою на інноваційно-комунікаційних технологіях і мережевих моделях управління» та «появою інтелектуального капіталу як інноваційно-творчого (креативного) джерела багатства». Це є складний трансформаційний процес, який спонукає до формування нових поглядів відповідно до інноваційної складової, побудови ринкових моделей світосприйняття змін, пошуку нових і альтернативних підходів за напрямом досягнення ефективних інноваційних управлінських та господарських рішень. Посилюється це ще більше в сучасній інтелектуальній економіці, як складової неоекономіки. Вона змінюється під впливом нових знань, відтворених у технологіях, обладнанні, кваліфікації кадрів, на частку яких припадає 70–95 % приросту ВВП [5, 31]. Саме інновації стають необхідною умовою підвищення ефективності, конкурентоздатності продукції та

успіху в конкурентній боротьбі на світових ринках, переходу до нових знань, що є запорукою для оновлення сучасної інтелектуальної економіки та переходу на вищий щабель розвитку.

Підґрунтям здійснення трансформаційних процесів на шляху до нової інтелектуальної економіки є прояв *інноваційної технологічної реструктуризації*, що є розвитком технологічної реструктуризації економіки.

Тут варто звернути увагу на відсутність у традиційній (ринковій) економіці усталеного визначення конструкції поняття *«інноваційна технологічна реструктуризація»*.

Зазначимо, що під інноваційною реструктуризацією Ю. Великий у статті «Інноваційна реструктуризація машинобудівних підприємств» розуміє *неперервний процес впровадження нових технологій* або окремих технологічних процесів ноу-хау, оптимізацію структурних активів, застосування високої кваліфікації персоналу з метою підвищення ефективності та конкурентоспроможності підприємства [6, 78].

У дослідженні «Імперативи і основні напрями інноваційної реструктуризації промислового комплексу України» В. Гусев більш поглиблено розглядає поняття інноваційної реструктуризації та її загальні властивості — як процес інноваційної реструктуризації, де відбувається перехід до іншого стану діяльності об'єктів і суб'єктів інноваційної реструктуризації, рівня їх організації та якості діяльності, що є аргументацією для характеристики інноваційної реструктуризації як *фактора активізації інноваційних змін*, детермінованих переважно інституціональними, структурними, технологічними чинниками. Крім зазначених функцій, зазначає науковець, інноваційна реструктуризація виконує також відтворювальну й інвестиційну функції або стимулює їх реалізацію. Відтак, інноваційна реструктуризація функціонально спрямована, насамперед, на технічне оновлення ви-

робництва на передовій технологічній базі, що перебуває ресурсоощадні технології, а також спрямована на структурні трансформації виробництва для оптимізації, реорганізації управління виробництвом і персоналом. Запровадження інноваційної реструктуризації потребує відповідального інституціонального середовища [7, 5]. Одночасно, В. Гусев поширюючи понятійний апарат на промисловий комплекс, надає своє визначення інноваційної реструктуризації промислового комплексу — як запровадження системи економічних, інституціональних, науково-технічних, організаційних та інших заходів, які мають забезпечити прогресивні інституційні, структурні й технологічні зміни в галузевій, міжгалузевій, регіональній, технологічній структурі промислового комплексу за напрямом переходу на передову інноваційну технологічну базу, випуск інноваційної продукції, усунення структурних деформацій, а також підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації кадрів для роботи на підприємствах реструктуризованого промислового комплексу з метою забезпечення його інноваційного розвитку, конкурентоспроможності, інтеграції у світове виробництво, а також спроможності в умовах інтеграції та глобалізації вирішувати основні завдання соціально-економічного розвитку й утвердження України як високотехнологічної держави [7, 6].

Не заперечуючи корисність наведеного визначення, поширимо його на макроекономічні структури в економіці України, зокрема ті, що характеризують технологічні уклади, а тому охоплюють і поняття інноваційної технологічної реструктуризації як ознаки нової інтелектуальної економіки, де конструкція доповнюється поняттям технологічності як відтворення методичного підходу до входження до нової інтелектуальної економіки.

На загальних засадах метою технологічної реструктуризації економіки,

зазначає А. Сухоруков, має бути *створення сучасного збалансованого економічного комплексу з потужним корпоративно-коопераційним каркасом*, який може забезпечити щільну кооперацію вітчизняних суб'єктів господарювання та вигідне інтегрування у світову економіку. Елементами цього каркасу мають бути кластери сучасних технологій та їхні носії — технополіси, технопарки, власні транснаціональні корпорації, фінансово-промислові групи, холдинги, територіально-виробничі комплекси (територіальні кластери). Удосконалення технологічної структури економіки має забезпечити підвищення її ефективності, створити підґрунтя для формування прогресивної структури експорту та розвитку внутрішнього ринку [8].

При цьому зазначимо, що вдосконалення технологічної структури економіки можливо лише за умови інтенсивного впровадження інновацій, обсягів інвестицій та вкладень капіталу на технічне переозброєння й модернізацію за інноваційно-інтелектуальним напрямом розвитку, що є ознакою інноваційної технологічної реструктуризації. Про темпи просування технологічної реструктуризації економіки за напрямом інноваційної технологічної реструктуризації свідчить динаміка показників зміни рівнів технологічного укладу, їхньої частки в економіці України, обсягів інноваційних витрат та інвестицій.

За даними академіка НАН України В. Семиноженка, у 1998 р. на частку третього технологічного укладу припадало 58,43 %, четвертого — 36,61 %, п'ятого — 4,06 %, шостого — 0,6 %. У 2000 р. технологічна структура економіки малатакий вигляд: третій уклад — 56,53 %, четвертий — 38,25 %, п'ятий — 4,45 %, шостий — 0,04 %. У 2003 р. технологічна структура економіки була такою: третій уклад — 54,8 %, четвертий — 42,8 %, п'ятий — 2,3 %, шостий — 0,1 % [9]. Наведені дані свідчать, підсумовує А. Сухоруков,

про поступове зменшення в економіці частки третього укладу, збільшення частки четвертого укладу, незначну частку вищих (п'ятого і шостого) укладів і відсутність надійного потенціалу для її нарощування [8].

За результатами досліджень Інституту економічного прогнозування НАН України, за часткою у випуску продукції на початок 2000-х рр. третій технологічний уклад в Україні становив 58 %, четвертий — 38 %, п'ятий — 4 %; за фінансуванням науково-технічних робіт (НТР) четвертий уклад становив 70 %, п'ятий — 23 %; за інноваційними витратами четвертий уклад становив 60 %, третій — 30 %, п'ятий — 8,6 %. Щодо інвестування виробництв різних укладів, у третій уклад вкладалося 75 % інвестицій, у четвертий — 20%, у п'ятий — 4,5 %. Шостий технологічний уклад за випуском продукції становив 0,1 %, за фінансуванням науково-технічних робіт — 0,3 %, за інноваційними витратами — 0,4 %, за інвестуванням — 0,5 %, за інвестиціями у техпереозброєння та модернізацію — 0,9 % [10]. Показники структури за технологічними укладами в Україні у 2010 р. становили за обсягом продукції: третій технологічний уклад — 57,9 %, відповідно четвертий — 38 %, п'ятий — 4 %, шостий — 0,1 %; за обсягом фінансування наукових розробок третій становив 6 %, четвертий — 69,7 %, п'ятий — 23 %, шостий — 0,3 %; за обсягом витрат на інновації, третій уклад становив — 30 %, четвертий — 60 %, п'ятий — 8,6 %, шостий — 0,4; за обсягом інвестиції третій уклад становив — 75%, четвертий — 20%, п'ятий — 4,5 %, шостий — 0,5; за обсягом вкладення капіталу на технічне переозброєння й модернізацію третій уклад становив — 83 %, четвертий — 10 %, п'ятий — 6,1 %, шостий — 0,9 [11, 68]. Як бачимо, попри сповільнення темпів зміни структури до 2010 р., інноваційна технологічна реструктуризація продовжує свій рух, що спонукає формування орієнтовної стратегії інноваційної технологічної реструкту-

ризації економіки з метою досягнення трансформаційних змін на шляху переходу до нової інтелектуальної економіки.

Для формування та реалізації стратегії інноваційної технологічної реструктуризації економіки, на нашу думку, потрібно передбачити в перспективі інвестиції та інтелектуальні зусилля на: прискорений розвиток сучасних інноваційних технополісів; різних видів інноваційних техно- та технологічних парків; національних транснаціональних корпорацій; інноваційних фінансово-промислових груп; інноваційних холдингів; інноваційних територіально-виробничих комплексів (територіальних кластерів інноваційних технологій), де такі технології розвиваються та поглиблюються, що стане суттєвою основою просування до нової інтелектуальної економіки, рівня її ор-

ганізації та суттєвого збільшення віддачі національного інтелектуального капіталу. Додавання цьому трансформаційному процесу інноваційності спрямовує технологічну реструктуризацію на здійснення якісного кроку, що враховує концентрацію інтелектуальних (наукових та інженерних) зусиль у стратегічному напрямі змін у реальній національній економіці*. ♦

Список використаних джерел / List of references

1. Григорян А. Л. На пути к «новой экономике»: концепции инновационного развития России // Государство и общество. Москва. 2005. С. 82–85.
Grigorian A. L. Na puti k «novoi ekonomike»: kontseptsii innovatsionnogo razvitiia Rossii [in]: Gosudarstvo i obshchestvo. Moskva. 2005. S. 82–85.
2. Гець В. М. Чому знову настав час починати спочатку? // Економіка України. 2017. № 5–6. С. 31–38.
Heiets V. M. Chomu znovu nastav chas pochynaty spochatku? [in]: Ekonomika Ukrainy. 2017. № 5–6. S. 31–38.
3. Баскаков В., Федосеев С. Неоэкономика придаст импульс российскому оружейному экспорту. URL: http://nvo.ng.ru/realty/2016-08-19/1_neoeconomy.html.
Baskakov V., Fedoseev S. Neoeconomika pridast impuls rossyiskomu oruzheynomu eksportu. URL: http://nvo.ng.ru/realty/2016-08-19/1_neoeconomy.html.
4. Неоэкономика — нова соціальна реальність. URL: http://pidruchniki.com/1310060852092/filosofiya/neoeconomika_nova_sotsialna_realnist.
Neoeconomika — nova sotsialna realnist. URL: http://pidruchniki.com/1310060852092/filosofiya/neoeconomika_nova_sotsialna_realnist.
5. Дубик В. Я., Осідач О. Б. Активізація участі України в новому технологічному укладі як шлях інноваційного прориву і нарощення прибутковості //

* Початок. Продовження в наступному номері

ЕКОНОМІКА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

- Інноваційна економіка. 2014. № 2. С. 31–39.*
 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2014_2_6:32.
- Dubyk V. Ya., Osidach O. B. Aktyvizatsiia uchasti Ukrainy v novomu tekhnolohichnomu ukladi yak shliakh innova-tsiinoho proryvu i naroshchennia prybutkovosti [in]: Innovatsiina ekonomika. 2014. № 2. S. 31–39.*
 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2014_2_6:32.
6. Великий Ю. В. Інноваційна реструктуризація машинобудівних підприємств // Наукові праці. Економіка.
 URL: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/economy/2012/189-177-15.pdf>.
- Velykyi Yu. V. Innovatsiina restrukturyzatsiia mashynobudivnykh pidpriemstv [in]: Naukovi pratsi. Ekonomika.*
 URL: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/economy/2012/189-177-15.pdf>.
7. Гусев В. О. Імперативи і основні напрями інноваційної реструктуризації промислового комплексу України. URL: academy.gov.ua/ej/ej7/doc_pdf/gusev.pdf.
- Husiev V. O. Imperatyvy i osnovni napriamy innovatsiinoi restrukturyzatsii promyslovoho kompleksu Ukrainy. URL: academy.gov.ua/ej/ej7/doc_pdf/gusev.pdf.*
8. Сухоруков А. І. Технологічна реструктуризація як напрям антикризової політики. URL: http://www.niss.gov.ua/vydanna/panorama/issue.php?s=epol0&issue=2005_3.
- Sukhorukov A. I. Tekhnolohichna restrukturyzatsiia yak napriam antykrizovoi polityky. URL: http://www.niss.gov.ua/vydanna/panorama/issue.php?s=epol0&issue=2005_3.*
9. Семиноженко В. Україна в координатах постіндустріального світу // День. 2004. 14 жовтня. URL: <http://dialogs.org.ua/ru/material/full/5/1888>.
- Semynozhenko V. Ukraina v koordynatakh postindustrialnogo svitu [in]: Den. 2004. 14 zhovtnia. URL: http://dialogs.org.ua/ru/material/full/5/1888.*
10. Економіка України: стратегія і політика довгострокового розвитку / за ред. акад. НАН України В.М. Гейця. К.: Ін-т екон. прогноз., Фенікс, 2003. С. 352.
Ekonomika Ukrainy: stratehiia i polityka dovhostrokovooho rozvytku / za red. akad. NAN Ukrainy V.M. Heitsia. K.: In-t ekon. prohnozuv.; Feniks, 2003. S. 352.
11. Василенко В. Технологические уклады в контексте стремления экономических систем к идеальности // Соціально-економічні проблеми і держава. 2013. Вип. 1 (8). С. 65–72. URL: <http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2013/13vvoski.pdf>.
- Vasylenko V. Tekhnologicheskie układy v kontekste stremlenia ekonomicheskikh sistem k idealnosti [in]: Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava. 2013. Vyp. 1 (8). S. 65–72. URL: http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2013/13vvoski.pdf.*
12. Суть, поняття та показники інтенсифікації. URL: http://pidruchniki.com/1373112036285/ekonomika/sut_ponyattya_pokazniki_intensifikatsiyi.
- Sut, poniattia ta pokaznyky intensyfikatsii. URL: http://pidruchniki.com/1373112036285/ekonomika/sut_ponyattya_pokazniki_intensifikatsiyi.*
13. Бубенко П. Т. Економіка — Інноваційна економіка. URL: <http://lection.com.ua/economics/inneco/naukovo-tehnichniy-progres-osnova-ekonomichnogo-rozvitku>.
- Bubenko P. T. Ekonomika — Innovatsiina ekonomika. URL: http://lection.com.ua/economics/inneco/naukovo-tehnichniy-progres-osnova-ekonomichnogo-rozvitku.*
14. Річний звіт Державної служби інтелектуальної власності України за 2016 р. URL: sips.gov.ua/ua/year_reports.html.

- Richnyi zvit Derzhavnoi sluzhby intelektualnoi vlasnosti Ukrainy za 2016 r. URL: sips.gov.ua/ua/year_reports.html.*
15. *Теоретичні основи інновацій та інноваційної діяльності. URL: http://stud.com.ua/44985/investuvannya/teoretichni_osnovi_innovatsiy_innovatsiyanoi_diyalnosti.*
- Teoretychni osnovy innovatsii ta innovatsiinoi diialnosti. URL: http://stud.com.ua/44985/investuvannya/teoretichni_osnovi_innovatsiy_innovatsiyanoi_diyalnosti.*
16. *Яковец Ю. В. Эпохальные инновации XXI века. Междунар. ин-т Путирима Сорокина-Николая Кондратьева. М.: Экономика, 2004. 444 с.*
- Iakovets, Yu. V. Epokhalnye innovatsii XXI veka. Mezhdunar. in-t Pitirima Sorokina-Nykolaia Kondrateva. M.: Ekonomika, 2004. 444 s.*
17. *Жуков С., Дюгованець О. Інноваційна політика на шляху євроінтеграції: завдання і виклики для України // Вісник ТНЕУ. 2014 № 3. URL: dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/.../1/Жуков%20С..pdf.*
- Zhukov S., Duhovanets O. Innovatsiina polityka na shliakhu yevrointehratsii: zavdannya i vyklyky dlia Ukrainy // Visnyk TNEU. 2014 № 3. URL: dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/.../1/Zhukov%20S..pdf.*
18. *Jarus T. Nie ma ryzyka, nie ma innowacji // Portal innowacji. URL: http://www.pi.gov.pl/parp/chapter_86196.asp?soid=A805BEAED1F24A8890FCF66E4AE57D13.*
19. *Думка: людство зробило прориви, до яких не було готове. URL: <https://techtoday.in.ua/reviews/dumka-lyudstvo-zrobilo-prorivi-do-yakih-ne-bulo-gotove-73491.html>.*
- Dumka: liudstvo zrobylo proryvy, do yakykh ne bulo hotove. URL: <https://techtoday.in.ua/reviews/dumka-lyudstvo-zrobilo-prorivi-do-yakih-ne-bulo-gotove-73491.html>.*
20. *Від інновацій до креативності. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/2184059-sekret-innovacijnogo-prorivu-pivdennoi-korei-dosvid-dla-ukraini.html>.*
- Vid innovatsii do kreatyvnosti. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/2184059-sekret-innovacijnogo-prorivu-pivdennoi-korei-dosvid-dla-ukraini.html>.*

Надійшла до редакції 25.09.2017 р.

Бутник-Сиверский А. Б. Признаки новой интеллектуальной экономики: инновационная технологическая реструктуризация, интенсификация и прорывы. В статье исследуются проблемные вопросы по пересмотру устоявшихся теоретических понятий классической экономики, которые под воздействием трансформационных процессов не могут характеризовать присутствующие изменения по старому содержанию и трактованию в условиях последовательного продвижения к новой интеллектуальной экономике. Отмечено, что усовершенствование технологической структуры экономики возможно только при условии интенсивного внедрения инноваций, объемов инвестиций и вложений капитала на техническое перевооружение и модернизацию по инновационно-интеллектуальному направлению развития, что является признаком инновационной технологической реструктуризации. Эта конструкция

ЕКОНОМІКА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

дополняется понятием технологичности как воспроизведения методического подхода вхождения в новую интеллектуальную экономику. Использование термина «инновационная интенсификация экономического развития», в конструкции которого привнесена «инновационность», позволило рассмотреть интенсификацию как качественный признак экономического развития в условиях трансформационных процессов в интеллектуальной экономике. Использование на пути к новой интеллектуальной экономике признака «инновационный интеллектуальный прорыв», в конструкцию которого привнесена интеллектуальность, усиливает результативное участие человеческого капитала в прорывном обновлении технико-технологической среды.

Ключевые слова: неоекономика, инновационность, технологичность, реструктуризация, интеллектуальный прорыв, новая интеллектуальная экономика.

Butnik-Siversky O. Features of the New Intellectual Economy: innovative technological restructuring, intensification and breakthroughs. In the article the author researches problematic issues concerning the revision of the steady theoretical terms of the classical economy, which, being under the influence of transformational processes, can't characterize the existing changes in the old sense and interpretation in the conditions of sequential progress to a new intellectual economy. It is noted that improvement of the technological structure of the economy is possible only with the intensive implementation of innovations, investments and capital investments for technical re-equipment and modernization in the innovation-intellectual direction of development, which is a feature of «innovative technological restructuring». This construction is supplemented by the term of manufacturability as a reproduction of the methodical approach of entering into new intellectual economy. The use of the term «innovative intensification of economic development», in the construction of which the «innovation» was inserted, allowed to consider intensification as a qualitative feature of economic development in the conditions of transformation processes in the intellectual economy. On the way to a new intellectual economy the use of the feature «innovative intellectual breakthrough», the construction of which was inserted with «intelligence», enhances the effective participation of human capital in a breakthrough renovation of the technical and technological environment.

Key words: neo-economics, innovation, technological capacity, restructuring, intellectual breakthrough, new intellectual economy